

РЕШЕНИЕ

№ 1710

гр. София, 12.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 01.03.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков
Диляна Николова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **14036** по описа за **2012** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Комисията по Финансов Надзор, чрез юрисконсулт К. срещу решение /без номер/ от 12.11.2012 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 10908/2011 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 93 състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № Р-10-378 от 29.03.2011 г., издадено от Заместник - председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор”.

С посоченото НП на ЗД [фирма], на основание чл. 16, ал. 1, т. 19 от Закона за Комисията за финансов надзор /ЗКФН/ и чл. 319 от Кодекс за застраховането /КЗ/ са наложени пет имуществени санкции в размер от по 1000 лева за извършено нарушение на чл. 317а, ал. 3 от КЗ.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НО е незаконосъобразно и постановено в нарушение на материалния закон. Касаторът твърди, че съдът неправилно е приел, че е налице нарушение на закона при съставянето на АУАН и последващото издаване на наказателното постановление. Инвокирани са доводи, че бездействието на застрахователя е безспорно доказано. Неизпълнение на законовото задължение е осъществено чрез бездействие, а отговорността на юридическото лице е обективна и безвиновна. Според касатора, нормата на чл. 294 от КЗ е обвързана с чл. 317а от

същия кодекс, поради което датата на извършване на нарушението е определена правилно. Неправилно първоинстанционния съд е приел, че неподдаване на информацията по чл. 294 от КЗ не е обвързано със санкция.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът се представлява от юрисконсулт С., който поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба не се представлява. Пълномощникът му в писмена защита моли жалбата да се остави без уважение.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за основателна и доказана, поради което следва да бъде уважена.

Административен Съд С. – град, IX касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е установил фактическите обстоятелства, които са от значение за спора. Разпитан е актосъставителят и са обсъдени приложените към административно-наказателната преписка доказателства. От фактическа страна е прието, че при извършването на периодична проверка на изпратени в КФН номера на сключени от ЗД [фирма] застрахователни договори „Гражданска отговорност” на автомобилистите е установено, че дружеството е подало информацията за сключени пет застрахователни договора, подробно описани в НП, със закъснение повече от 45 дни. Бездействието е квалифицирано като нарушение на чл. 16, ал. 1, т. 19 от Закона за Комисията за финансов надзор /ЗКФН/, подлежащо на санкция по реда на чл. 317а, ал. 3 от Кодекс за застраховането/КЗ/.

За констатираното нарушение бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № Р-06-869 от 30.09.2010 г., връчен на представител на сочения за нарушител, който го е подписал без възражение.

В законоустановения тридневен срок не са постъпили писмени възражения.

Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че административнонаказващият орган е приложил неправилно закона, поради което е отменил оспореното НП.

Административен Съд С. – град, IX касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен чрез изпращане на съобщение, което е получено от юрисконсулт А. на 15.11.2012 г. Жалбата е подадена чрез СРС на 29.11.2012 г. /вх. 50233/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал относимите към спора обстоятелства. Изложените мотиви се споделят от настоящия състав на касационната инстанция, поради което не следва да бъдат преповтаряни.

Постановеният от СРС резултат за отмяна на НП съответства на материалния закон.

Аргументите за това се основават на допуснато нарушение на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН и неправилната преценката, че ЗД [фирма] може да е субект на нарушението, за което са наложени процесните имуществени санкции.

В акта и в наказателното постановление като нарушена е посочена разпоредбата на чл. 317а, ал. 3 от КЗ. В диспозицията на тази норма не съдържа правило за поведение, нарушението, на което от страна на застрахователя е способно да обоснове налагането на административна санкция в размерите по чл. 319 от КЗ. Задължението за представяне на информация в КФН за сключените застрахователни договори по задължителната застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите и задължителна застраховка "Злополука" на пътниците в Република България е в чл. 294, ал. 4 от КЗ. Сроковете за изпълнение на това задължение са регламентирани в ал. 1 на същата разпоредба. В този смисъл е и заглавието на санкционната норма чл. 317а от КЗ – „Отговорност за нарушения при предоставяне на информация по чл. 294”. Визираната норма не е посочена като нарушена както в съставения АУАН, така и в издаденото наказателно постановление. В текста на последното на два пъти изрично е отбелязано, че с описаното в обстоятелствената му част деяние санкционираният застраховател е извършил нарушение на чл. 317а, ал. 3 от КЗ. Това е санкционната норма по смисъла на чл. 57, ал. 1, т. 7 от ЗАНН, тъй като от една страна систематичното ѝ място е в част Седма на КЗ „Административнонаказателни разпоредби”. От друга страна разпоредбата не регламентира конкретно задължение за предоставяне на информация пред КФН за сключените застрахователни договори по задължителни застраховки от които и да е застраховател.

Действително нормата е препращаща – към чл. 317а, ал. 1 и ал. 2 и към чл. 319 от КЗ относно вида и размера на наказанията. Но това не освобождава административнонаказващият орган и актосъставителят от задължението при съставянето на акта и налагането на санкцията да посочат конкретните законови разпоредби, които са нарушени в съответствие с описанието на деянието, датата, мястото на извършване и обстоятелствата, при които то е извършено. Изискванията по чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН гарантират както правото на защита на нарушителя, така и съдебния контрол за законосъобразност относно наложеното административно наказание.

Поради това неспазването им е самостоятелно основание за отмяна на наказателното постановление.

От друга страна легалната дефиниция на понятието застраховател е дадена в чл. 8 от КЗ, като очевидно законът прави разлика между застрахователите, получили лиценз при условията и по реда на българския закон – по чл. 8, ал. 1, т. 1 и застрахователите от друга държава членка, упражняващи застрахователна дейност при условията на правото на установяване или на свободата на предоставяне на услуги по чл. 8, ал. 1, т. 2 от КЗ.

Санкционната норма на чл. 317а, ал. 3 от КЗ препраща към ал. 1 на същата разпоредба във връзка с чл. 294, ал. 1 и ал. 4 от КЗ. Съгласно чл. 294, ал. 1 от КЗ всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и/или задължителна застраховка "Злополука" на пътниците в Република България посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги, представя на Информационния център ежеседмично до втория работен ден на следващата седмица справка за сключените и за прекратените застрахователни договори към края на предходната седмица. По силата на ал. 4 от

същата разпоредба – тази справка се подава и в КФН.

От стриктното тълкуване на цитираните норми, следва, че задължението за предоставяне на информация както в Информационния център, така и в КФН не е за всеки застраховател. Застрахователят, определен като задължен субект по чл. 294, ал. 1 от КЗ отговаря на легалната дефиниция, дадена в нормата на чл. 8, ал.1, т.2 от КЗ. Това налага разпоредбата да се прилага точно, според разпореденото в чл. 46, ал.1, предл.1 от Закона за нормативните актове /ЗНА/ тълкуване. Следователно задължението за подаване на информация по чл. 294, ал. 1 и ал. 4 от КЗ е въведено за застрахователите, предоставящи застрахователни услуги посредством упражняване правото си на установяване или при условията на свободата на предоставяните услуги. И след като санкционната норма по чл. 317а от КЗ касае административнонаказателна отговорност за нарушения при предоставяне на информация по чл. 294 от КЗ, то касаторът, в качеството си на застраховател по чл. 8, ал. 1, т. 1 от КЗ не подлежи на санкциониране на това основание.

В действаща национална правна уредба, за застрахователите по чл. 8, ал. 1, т. 1 от КЗ е предвидено задължение да предоставят справки в Информационния център за сключените и прекратените застрахователни договори по задължителните застраховки "Гражданска отговорност" и "Злополука" по силата на чл. 4 от Правилника за устройството и дейността на Гаранционния фонд, което задължение кореспондира със целите, установени в чл. 292 от КЗ във връзка с въвеждане разпоредбите на Директива 2000/26/ЕО на Европейския парламент и на Съвета /отм./.

Задължение за отчитане на всеки сключен договор по същите видове задължителни застраховки в Информационния център и в Комисията за финансов надзор до 24 часа от неговото сключване се съдържа и в нормата на чл. 4, ал. 3 от Наредба № 42 от 3.11.2010 г. за изграждането и поддържането на информационна система за оценка, управление и контрол на риска, в т.ч. за издаване на полици по задължителните застраховки по чл. 249, т. 1 и т. 2 от КЗ (Загл. доп. - ДВ, бр. 55 от 2011 г.), издадена от председателя на Комисията за финансов надзор, обн., ДВ, бр. 90 от 16.11.2010 г., изм. и доп., бр. 55 от 19.07.2011 г.

От анализа на цитираната нормативна уредба е видно, че по отношение на застрахователите по чл. 8, ал. 1, т. 1 от КЗ, законът също предвижда задължение да предоставят информация, аналогична на тази по чл. 294, ал.1 и ал.4, но то е предвидено в други норми, за нарушението на които санкцията по чл. 317а, ал.3 от КЗ е неприложима.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение /без номер/ от 12.11.2012 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 10908/2011 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 93 състав.

Решението е окончателно.

